

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANYAL

Calonge.	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00

Número solt: 20 céntims

P E R I Ó D I C I N D E P E N D E N T

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Camp del Coll, 7
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Suscitada altra vegada la qüestió de la segregació de Sant Antoni, opinem que es té d'obrar amb la màxima energia sense deixar per això, també, la màxima tàctica política. Es deu sentar el principi de refusar la treta amb la repulsa més severa, donat el moment i donada la forma en què ha estat feta.

Clarament es té de dir a aquests homes que tots coneixem que no es pot atropellar la voluntat d'un poble i sinó de tot un poble, quan menys d'una gran part d'un poble, del que no ajup el cap a la fam dispensant a una part de l'altra part la covardia que representa no tenir l'esperit suficient per a sacudir el fre que els encadena a l'amo per mitjà del treball aquest tòpic que saben manejar amb mà mestra i que esgrimeixen com amenaça.

No volem endinsar-nos en el que representa el fet per part dels que estan obligats pels càrrecs que ocupen a ésser dipositaris i guardadors de les llibertats adquirides i millor conquerides, mitjançant els sofriments morals i físics en el fons de les presons que per experiència pròpia algun d'ells sap i no escoltar a aquests altres trànsfuges i vividors de les primeres situacions que es presenten.

De tenir altra categoria que aquesta modesta de la ploma, aviat esbrinaria el que entremig se'ns amaga i desfaria els contubernis de baixa ralea que deshonren la política i fan que d'un dia a l'altre es vegi més desacreditada i postergada. No es pot saltar per damunt de la democràcia tal com s'està fent i menys pels que a cada instant la taquen sols de pronunciar-la pels seus llavis.

Què és això de què uns quatre o cinc personatges hagin de mangonejar al seu gust (llegeixi's conveniència) i manera el que per ells, de tenir un rest de vergonya, hauria d'ésser el més sagrat? És intolerable i sols la mansuetud del ramat els hi pot permetre. Fora ja les històries de què Calonge vol oprimir i oprimeix al seu barri de Sant Antoni. D'una vegada per sempre s'acut on es deu i es desfà aquesta patranya digne de millor empleo en altres quefers que també ho siguin. Escoltin o no. I han de començar per pensar que tenen l'obligació d'escoltar i si alguna volta s'ha negat inclús el scient, quan així s'obra, autoritza per obrar de semblant manera i a la manca d'educació es contesta ensenyant-la ço és, prenent-los i fer el que l'altre nega i llavors es veu qui més tira.

Entenem que els paliatius es deuen tenir que deixar i, com diem més amunt, energia no mancada de política, però passant per allà on es deu o sigui, pel tub que en aquest cas és la llei que empara.

Senyor Alcalde: De paraules no en fem res i el poble el que demana són fets. Intel·ligència sobrada teniu per a portar-ho a terme, a bon terme. Ja sabem que negocis d'aquesta mena, no són pas gens agradables, però quan s'és el ball s'ha de ballar. Us esperonem perquè no siguin els nostres mateixos els que se'n... burlin; i si a ells els hi és un mito la dignitat de tots ordres, a nosaltres no, i tinguem present que quan vénen a demanar els vots se'ls hi atorguen, doncs, si els demaneu que compleixen i com que sabem que no ho fan, sinó que traïxen, vós ho sabeu tan bé com jo, se'ls hi diu clarament i se'ls anomena per la paraula precisa i amb totes les lletres.

FERRAN VIGIA

INTERESSANTÍSSIM

Interessantíssim és el decret inserit en la *Gaceta de Madrid* de data 15 del març darrer que tracta sobre l'establiment del «Certificat d'estudis primaris», la manera d'obtenir-lo i el seu valor acadèmic i social. Per creure-ho així és per çó que m'he decidit a fer unes ratlles per recalcar-ho a fi de que no passi ignorat pel poble, que és principalment aquí va destinat. En faré un petit extracte perquè no resultessin pesades aquestes ratlles. El Decret té deu articles: En el seu primer article recorda que l'edat escolar no acaba fins als 14 anys i que per consegüent fins aquella edat no podrà obtenir-se el certificat d'estudis primaris, llevat del cas de volguer cursar estudis de segona ensenyança, que també haurà d'acreditar els seus coneixements mitjançant certificat. El segon ens diu que per a trobar-se en condicions d'obtenir el certificat, els alumnes de les escoles públiques, hauran de figurar en la llista d'aptitud, que a final de curs publicarà el Mestre, entenguent-se per escoles públiques, les sostingudes per fons públics i desempeñades per Mestres Nacionals nomenats d'acord amb els preceptes de la legislació vigent.

El tercer ens recalca que als que figurin en les llistes d'aptitud de que hem fet esment, hauran d'examinar-se per proves orals i escrites davant d'una comissió composta de tres senyors, dos dels quals seran Mestres i el tercer podrà ésser l'Inspector o bé un Mestre en nom seu. Els exàmens es faran a l'acabar el curs.

El quart ens assabenta que els aprovats s'els donarà un certificat d'estudis primaris, i quan el Tribunal Examinador vegi un cas de vertadera aptitud i de llestesa farà constar que el deixeble és superdotat, poguent obtenir en aquest cas una beca, pensió d'estudis i altres beneficis que puguin atorgar les disposicions que es dictin.

El cinquè ens parla dels que vulguin ingressar en la Segona Ensenyança, que podran sol·licitar l'exàmen als deu anys.

El sisè també parla dels que assisteixen a Escoles Particulars i manera d'arribar a obtenir la certificació d'estudis primaris.

El setè ens demostra el valor que tindrà l'esmentat certificat recalcant que aquest serà indispensable per ingressar en la segona ensenyança i en tots els establiments d'ensenyança mitja no poguent tampoc obtenir jamai cap càrrec públic que dependeixi o tingui relació directa amb l'Estat, Regió, Província o Municipis.

Els articles vuit, nou i deu no tenen importància.

Amb çó que acaba d'exposar-se, es veu clarament la vertadera importància del certificat d'estudis primaris, sense quin, ja no podrà aspirar d'ací endavant a ésser res; és a dir, a figurar en cap càrrec dels anomenats empleus i que tant avui dia són desitjats; ni per petit que sigui, encare que sols resulti ésser el d'escombriaire: Aixó en quant fa referència a la vida senzilla, perquè en quant es vulgui cursar estudis, ja no podrà intentar-se, pel que no porti el certificat de referència.

Tingui's present çó que diu l'article quart que els escolars superdotats obtindran beques, pensions, etc., obrint-se per consegüent les portes del porvenir als pobres que

realment tinguin bona intel·ligència.

Pares que teniu fills, noies i nois que sou encare joves, procureu els uns no faltar mai a l'escola i els altres feu els possibles per fer assistir quotidianament els vostres fills a les aules escolars per no tancar-los les portes de la vida. Avui s'ha donat aquest pas; aviat veureu que inclús serà indispensable el certificat fins per desempeñar càrrecs populars. No cal dir que és d'esperar que els senyors Mestres seguiran amb tot l'afany per la seva part per fer-se assequibles als escolars de manera que aquests amb el mínim d'esforç conseqüeixin el màxim de rendiment, sobretot quan dintre curt temps fruïran ja de nous locals i matrícula adeuqada a la capacitat d'ensenyança.

Hem de desitjar que els nous Mestres que han d'ésser nomenats, vinguin animats de l'esperit professional necessari per el rendiment, igualant a ésser possible els actuals, de manera que el cos professional de Calonge i Sant Antoni sigui cosa d'admirar.

Tot quant es faci en profit dels infants i de desterrar l'ignorància serà de l'alabança general, d'una manera particular de la meua.

Des del meu lloc sempre faré quant pugui per a conseguir aquesta realitat, no dubtant que si tothom hi posa el seu grà de sorra el Municipi de Calonge anirà endavant.

J. PLANESAS

En Cisco i la Pona

—A què no endevines amb quina companyia vinc avui?—aquest és el Déu vosguard que la Pona tota satisfeta dona al Cisco.

—Ola Pona. Aixís m'agrada veure't tan contenta, fins et trobo més guapa.

—Bueno, aixó de guapa ja en parlem més tard. Per ara tornem al començament. Ho endevines o què?

—Em sembla que comences massa d'hora avui amb les endevinalles.

Els altres dies de primer feiem un xic de conversa i allavors venia lo altre.

—Què vols dir lo altre?

—Les endevinalles, dona, les endevinalles.

—Et dones, doncs.

—Si; em dono.

La Pona dirigint-se vers la porta, diu.—Entra—i apareix la Quica, que al veure-la el Cisco no pot menys d'exclamar:

—La Quica. I com és aixó? Que ja heu fet les paus?

—Si,—respon aquesta—hem fet les paus. Del passat ja res en queda a no ésser un mal record. Nosaltres som fets d'aquesta mena de manera; a tots els agravis rebuts, un vel a sobre i fins a un altre. I tingues compte que ara no parlo per l'amiga Pona, el meu vel va més amunt.

El Cisco que comprèn que ha orientat la conversa per mal camí, talla aquesta amb les següents paraules. I que et porta de nou per aquí, tants dies sense veure't?

—No volia venir, no—fa la Pona—els meus treballs m'ha costat però al fi l'he poguda convèncer de que m'acompanyés.

—I que em conteu de nou de Gelonca. Ja sabeu que com a bon patriota tot m'interessa del que passa per aquelles bones terres que sentiren el primer crít d'aquest humil servidor.

—Poc més o menys, com sempre—diu la Pona.

—No, Pona, no. Hi han novetats, moltes i variades.

—No te la creguís, Cisco.

—Qué saps tú, que saps. Com es coneix que et mous poc de casa teva.

—Que no hem moc de casa dius?

—No us baralleu, sobretot, us ho prego, diu el Cisco.

—Diu que no em moc de casa i a casa no es cansen de dir-me que no em moc mai de fora de casa, ves qui tindrà raó.

*—No sigas tan bleada Pona
clar ho diu el teu semblant
que poc te vas enterant
del que la gent enraona.*

*Recordes aquella bufona
vivaratxa, eixerideta,
que s'entén per Tresineta
i quan camina estalona?*

*Doncs ara s'ha aparellat
amb aquell jove ben p'antat
que al Mas Cort sempre ha*

(viscut,

*i que amb molt d'encert s'ha
(triat
aquest pomell de joventut.*

—A fe que no en sabia una paraula de tot això—diu la Pona tota sorpresa.

—No t'ho deia? Tampoc deus sapiguer res d'aquell rei de l'Orient amb l'Isabel.

—No amb recordis els reis, que

d'enyorança em moro. Cisco et prego no permetis indirectes.

—Qué indirectes ni que romansos. El que hi ha es que et preocupes poc del jovent. Saps alguna cosa d'aquell jove de La Bisbal que ve per serres?

—No sé de què amb parles Quica.

—I tant d'altres.

La Pona ha quedat com atontada i no sap que respondre.

—A veure com et defenses—l'hi diu el Cisco.

—Com em defenso? Senzillament. Que tot això que porta la Quica serà de darrera fornada i no haurà arribat encara a mi. A que va que ella no sap aquesta?

—Al tanto Cisco que va a parlar la Pona—diu com volguent molestar-la.

—I amb tota honra que parlaré. Què t'has cregut.

—No us enverineu altra vegada. Tingueu compte que l'ordre i la pau es el símbol d'aquest modest palau diurn en forma de fielat de la ciutat de Sant Quirze dels Llagostins.

—Ja ho has sentit, Pona. Deurà parlar per tú.

—Parlava per les dues. Dignes, Pona.

—Amb el permís de la senyora, començaré.

—Sense preàmbuls. Enhorabona i calla—fa el Cisco tot tivat com dient una sentència.

—Ja és un xic difícil això que dius. Allà va l'endevinalla.

*Qui la base l'hi empèta.
a cert pagès que és fill d'aquí;
sovint el veiem sortir
de passeig amb la Pepeta
i segons murmuracions
de gent que es diu enterada
sembla que prompte això acaba
amb unes formals relacions.*

—Tot això volíes dir? Ja ho sabia dona, ja ho sabia.

—El sabies, el sabies. Mireu que es prou. Quan li ha vist alló, diu que és femella. A veure ja que tant saps, què saps d'una Marta i un Martí?

—Que sembla que s'estimen. I de valent. Ho veus si estic enterada? Encare en sé d'altres.

—Aboca, dona, no els planyis—afegeix el Cisco.

—El qué tenim de fer és anar-nos-en que em sembla que es fa tard—sermoneja la Pona.

—Ja ens anirem dona.

—Tu si que tindràs tot seguit la feina feta, però jo mira—i senyala els cistells tots plens d'hortalissa i altres queviures.

—Deixa'm explicar una altra cosa al Cisco, la darrera per avui i sortirem tot seguit.

—Dignes, dignes Quica. Soc tot orelles,—contesta el Cisco.

—No fa molts dies vaig anar per casualitat al cine tinguent la mala ocurrència de posar-me a la primera filera de seients començant pel darrera. Al meu davant hi havia algunes parelles que no et diré en l'estat que es trobaven, però que pots molt bé endevinar-ho. Al fer-se a la llum vaig captar la següent conversa que entaularen els dos xicotets de les dos parelles que tenia més properes. L'un deia a l'altre. Quin sombrero més bonic que tens—i es referia al que tenia posat més amunt dels jennolls arran l'ermilla i que semblava tingués mals esperits, ja que segurament per art de màgia no estava un moment quiet.

—T'agrada?—Si, si, de debó.—I on l'has comprat?—A Sant Feliu. —Fa molt que el tens?—Cosa de quinze dies.—I el compres amb penjador i tot?—Aquestes darreres paraules foren collides per les dues xicotetes, parelles d'ells, amb una mirada i un somriure ple d'intel·ligència. Jo no vaig entendre-hi una paraula, però vaig creure prudent aplicar-me aquell manament de la llei de Déu, no se quin, que en castellà diu *no estorbar*, i sens pensar-m'hi gens, m'alço i canvio de butaca.

—Quina hora tens Cisco?—pregunta la Pona.

—Estan per caure les dotze.

—Ja ho he dit que faria tard. No sé com faré la feina. Adéu Cisco. Vens Quica?

—Com no tinc res a fer a la plaça, em quedaré amb el Cisco i la farem petar fins quan tornis.

X.

Persistent decadència

És verament lamentable que en el tan llarg decurs que va del segle XV als nostres dies la persistent decadència hagi estat la norma fatídica d'aquesta tan esplaianta com sanitosa i morigerada Vila.

A mitjans de la susdita centúria, una renglera de modestíssimes cases de pescadors i unes poques cases més—entre roques—presidí des totes per un convent i una església, guiatge de les necessitats espirituals dels senzills habitants pobladors d'aquell reconet o península extrema d'eix terme municipal en aquell temps; tingueren per pastor d'ànimes un vertader director polític amb desitjos evidents de gaudir de la major independència possible i a l'efecte posà a sos feligresos del barri amb antecedents, a l'objecte de què tots junts gestionessin d'acord amb el Rector de la parròquia calongina, la segregació corresponent de dit barri de Palamós, de la ja en dit temps Vila de Calonge.

Dita segregació, fou portada a cap entre les dues autoritats eclesiàstiques, havent estat fixats sos límits respectius en el propi lloc on figuren actualment.

Document tan important, acreditatiu del fet de referència, està registrat en l'arxiu parroquial de nostra Vila.

Cinc segles més tard, uns altres ciutadans residents a dos quilòmetres i mig del centre urbà, mostren també ànsies de separació i comencen lluita aferrissada entre els demés conveïns del propi barri, perquè secundin dits plans segregacionistes.

Evidentment, els dirigents del propi Calonge, no han estat afortunats en llur comès, ja que en lloc de simpàtics i atraients, sapigueren fer: en absolut disolvents.

Quan poc útil i profitosa tasca feren nostres avant-passats per l'engrandiment cultural, industrial i comercial de la Vila que els veié néixer.

Com a just premi a tan detentadora existència, sos noms—sens

obres de mereixements que els perpetuessin—s'han esborrat del record de llurs generacions precedents, per no quedar-ne res en absolut.

Quantes i quantes antigues i riques cases de rànica nissaga han desaparegut per a sempre—com algunes altres coses que molt pròximes estan a fer-ho dels anals calongins.

TIRS

Nótul·les.—A Sant Antoni han estat de festa els veïns, patrocinadors de la segregació del barri, per a constituir se en municipi independent. Han ballat sardanes—grans

i xics—entre rialles i cridòria eufòrica.

Els no segregacionistes també reien, però per sota el nas; al pensar en la irreflexiva lleugeresa dels seus rivals.

Les idees antigues diuen: «Divide y vencerás». Els pobles petits són sempre junyits al carro de la desgràcia, per passar a ésser dependents d'un propietari, fabricant o cacic, qualsevolga.

Les idees modernes diuen: «La unió fa la força». De varis pobles petits feu-ne un sol municipi, a l'objecte de què del conjunt de ciutadans en surti una Vila duenya i senyora de llurs destins.

ELS DUROS A PESSETA, ¿QUI EN VOL?

Ja fa molt temps, més de 15 anys, que sentim amb paciència, millor diríem, amb desesperació filosòfica:

El capitalisme ha fracassat.

I tant és així que ha fracassat, que una gran part dels bons amics que predicaven aquesta gran veritat, s'ha convertit en capitalistes de soca i arrel.

El capitalisme! Que és aquest fantasma, a qui tothom té dret a insultar i denigrar i al que tots aspiren?

No serà una paraula més per enredar i enganyar a la massa treballadora, la classe que rega i sua la terra de la qual tots vivim?

Ja els tenim!—criden certs intel·lectuals.—Ja són nostres, els capitalistes! A la revolució tothom!

«I quant haurà triomfat la revolució, la societat serà bonal... Ja no existirà «l'egoisme» perquè l'home és bó per naturalesa. *La societat capitalista el fa dolent...*»

Desgraciada la ciència que accepta aquestes concepcions sense control ni mètode que les demostra.

Es bó l'home fumador, que envenena l'aire als seus fills i als seus companys de cafè, al tren i a l'autobús?

Es bó, és honrat el que deixa la seva salut i vida arrastrat per l'alcohol i tota classe de drogues?

La societat capitalista l'ha fet dolent!

Com és possible que les primeres parelles de la humanitat essent tan bones i sense cap mena d'egoisme hagin fet, poc a poc, tan dolents als homes?

L'estudi dels crànis prehistòrics no constata que poguessin ésser més bons que nosaltres, aquells homes.

Si no tenien els nostres vicis i tares en tenien de semblants.

La «sexualitat» feia el mateix paper que fa actualment, si bé d'una manera més descarada i brutal. Ens hem afinat ben poc.

Ara es tracta de retornar als temps feliços en que l'home cohabitava amb trenta dones diferents o al revés, segons Engels, cada dona amb trenta marits. Higiene i selecció natural. Raça esbelta i bona.

I l'egoisme! Quan haurem suprimit la moneda i els bitllets ja no hi hauran egoistes...

Tots viuran com el camaleó o la rata pinyada. Els sacs de blat sortiran de la terra sense treball i ningú en voldrà menjar.

Tot el blat que ens sobrarà als espanyols l'enviarem a l'Argentina i a Rússia. Els nostres barcos carregats de cotó fluix aniran cap als Estats Units i Egipte, puix com anirem nets de pèl a pèl no farà falta el cotó i els nostres teixidors i enginyers indusrials tocaran tots el violó.

Quina felicitat!

Per la còpia, SIRAV

Una veritat

Des d'ara podem gaudir d'un nou espectacle panoràmic i esplendent. Aquella verdor de la Plaça de la Concòrdia és cosa que entusiasma! Renoil i quan un es passeja per sobre aquella verda catifa, ni la «Pampa» argentina ens deixaria més il·lusionats, sens comptar que enmig d'aquest herbissà se'ns posa en perspectiva un nou esport: la caça del grill, a quina pensem dedicar-hi els nostres ratos d'avoriment.

Potser se'ns dirà al final que hem arribat a agafar tírria a la nostra tan simpàtica Plaça, per haver-nos enredat en els seus assumptes més d'una vegada, però qui això pensi s'equivoca en la meitat del preu just. Nosaltres sols desitgem el seu bé, prova d'això és que atenent-nos a aquell adagi tan gastat com veritable que traduït al castellà diu: «quien bien te quiere te hará llorar», vàrem des d'aquestes planes, per primera vegada, en un estiu molt calorós denunciar la tossoneria d'aquelles flors voltants que l'adornen, obstinades en deixar-se morir de sed. I si una altra vegada, si mai no recordo, diguérem que tenia de posars'hi un nou lletrero de «Prohibido jugar a futbol» va ésser perquè el que hi havia estava estallat a cops de pilota. Després ens va brollar de terra aquell ditxós espàrrec i vàrem corre en defensa de la tant típica espelmatòria. I si ara hem tornat altra volta a la Plaça a rumiar aquests renglons (*llegeixi's a pensar*, ja que rumiar entre tanta herba podria donar-s'hi una interpretació desvantajosa per a nosaltres), no és pas per haver donat a la mateixa una nova orientació. Nosaltres a estil anglès anem a buscar en tota cosa la part pràctica; al veure convertida «La Concòrdia» en un prat formal, res vàrem dir-hi de moment, considerant que tal volta volia donar-s'hi una finalitat més productiva o sigui dedicar-la a ramaderia, però ja que va passant el temps i encare hem de veure-hi passar la primera bèstia, ens atrevim a fer una pregunta: ¿no hagués estat més acertat per exemple suprimir l'herba i en son lloc plantar-hi patates?

CLARIÓ

Passat per la Censura

Impressions d'un espectador

Nanc... Nanc... Nanc... El rellotge de la vila, toca hores. Quantes?, pregunto jo als meus al·legats. Nou, em contesta la nena tota contenta. Carat, si que és tard. Avui si que no arribo a temps. I la mare em pregunta a on vaig. Carat, a la casa de la vila, dona que avui és divendres, primer de mes i és qüestió de veure el que passa, per a... saber-ho. Surt tot corrents i trobo al meu amic que veient-me tan arriat, s'interessa per a saber allà on vaig, contestant-li jo que vingui i ho veurà. Ja som dos. Entrem al Saló de Sessions. Sort que la Corporació sempre té temps, perquè a pesar de lo tard, tot just el Secretari es troba llegint les actes. Es veu que sempre va atrassada, com jo mateix.

Ens sentem en un banc dels col·locats a propòsit pel públic, i a escoltar. Com sempre, força correspondència, diversos assumptes de poca monta... sessió desanimada... Fins els Consellers sembla tinguin por de parlar. A darrera hora amb una injecció de... s'obre debat sobre funcionaris, que tampoc logra animar-se, acabant-se amb una intervenció d'en Barti sobre responsabilitats derivades de fets provats en la recollida de signatures per enterrar la sessió, aixecant-se aquesta amb la retirada pel mateix, de la seva proposta.

Tothom surt moix, i jo per no ésser menys, faig el mateix:

Murmuracions pel carrer, però... res més i fins a un altra.

— — —

Tercer dimecres de mes i disposat com sempre, a passar una estoneta de tedi a les Cases Consistorials. Soc al cafè, toquen les nou (de la vetlla, com se suposa), m'aixeco de la cadira per anar-me'n, quan tot d'una el company del meu costat em crida. Tu, on vas, home?... Carat, que no ho saps que soc d'aquells que no fallen mai a la sessió? Es veu, noi, que sempre dorms. I ara?, faig jo, per què? Perquè vius a la lluna de València al no saber que avui hi han vacances. Que vols dir? torno a fer jo. Home de Déu, que

avui no hi ha sessió. Com? però... no és dimecres, tercer de mes? Si home, si. Però aquesta vegada tenim el nostre batlle a Barcelona, i se'ns ha dit que no hi haurà sessió. I doncs quant serà? Carat, tampoc saps tu que quan no es fa el dimecres, ha de tornar-s'hi el divendres? Ja et dic jo que vius a la lluna. Res em sento de nou i em poso a jugar una partida per passar la vetlla.

Als dos dies següents, a les nou i mitja compareixo a la Casa de la vila. Tots els consellers, llevat de la minoria que pel que es veu s'ha despedit del Consistori. Llàstima, perquè sempre donava un caire de més importància a les sessions.

S'està donant compte de la correspondència.—Tot seguit passen a les qüestions a resoldre... Es parla de la constitució d'una Junta, que me crec si és de repartiment... no se si de quartos o de qué... no m'interessa gaire. El Batlle diu que ha anat de viatge a Barcelona visitant diversos centres oficials, donant moltes explicacions.

Sessió molt aburrida; poca discussió; assumptes pocs i d'escassa importància. Així ho entén el públic perquè quasi hauria sigut sol; m'he fet el propòsit de... quedar-me a casa, si no hi ha alguna injecció. Solament una cosa vull comentar de la sessió, per considerar-la important. Es l'acord pres, d'interessar de la Generalitat el canvi de nom de la nostra xamosa vila. El nom de Calonge sempre havia aparegut sol i a seques, sense determinatiu de cap mena, però va venir un dia, que no sé exactament quan, per allà a l'any 1933, que el Govern de la Generalitat va procedir a canviar diversos noms de pobles, quins, si hem de tenir en compte el cas de Calonge, no varen ésser consultats. Calonge se li va donar el determinatiu de «les Gavarres», nom que ja mai cap calongí ha volgut acceptar. Així ho ha entès per últim l'Ajuntament popular, qui fent se'n ressò acordà interessar del referit Govern de la Generalitat, vulguí canviar el nom de les Gavarres pel de Calonge de la Costa Brava, per és-

ser precisament un dels municipis que compta amb més troç de la vella i formosa costa. Qui negarà aquesta formosor si els artistes l'escullen per establir hi el seu estatge? La renombrada i bella artista del cinema, Madelene Carroll, així ho ha entès.

Si l'Ajuntament porta a cap l'efectivitat del canvi de nom, se li agrairà de debó per tot el poble.

Aquest és el comentari d'un espectador i la impressió recollida. Si el poble vol que continuï amb aquestes impressions, és precís vagi més públic a presenciar la labor de l'Ajuntament, perquè per anar-hi sol no ho farà pas; almenys necessito mitja dotzena o una dotzena de companys per no aburrir-m'hi.

B.

CALONGE

La pintoresca vila de Calonge, es troba en un dels llocs més bells de l'Empordà. Amb la mar blava al davant i unes muntanyes altes per darrera, atreu l'estiuejant que vol donar gust al seu esperit, mirant el color de l'esperança, el mateix que aquell que vol anar-hi a fer la vida de plena natura.

Vila de 3.693 habitants, essent la seva principal riquesa una indústria avui molt fallida—la del tap—i encare que això hagi tret molta alegria d'aquest poble tan lliberal i tan digne, queda compensat per la seva pulcritud, pel caràcter serzill i hospitalari dels calongins, que sabem robar el cor de tots els forasters que per primera vegada visiten aquesta població.

L'estiuejant pot trobar a Calonge totes les comoditats. A cinc quilòmetres de Palamós i a set de Castell d'Aro amb esplèndits mitjans de comunicació. Prop de la població, llocs coneguts per tot arreu, per la bellesa que en ell s'hi respira. Com exemple, la Torra Valentina rodejada de pins que conviden a respirar-hi i a fer salut.

És molt notable en aquesta vila una casa castell que hi ha a la Plaça,

Terra d'amor i de llibertat, on tots són per a un i un per a tots. Terra on s'hi respira alegria quan s'hi arriba i que el cor queda ple d'enyorança quan es deixa.

P. CANER (13 anys)

Calonge, 3 de Juny del 1936

R E S S O N S

Organitzat pel Sindicat d'Oficis Varis d'aquesta localitat, tingué lloc el dia 20 del mes passat en el Teatre «Fontova» un míting de propaganda, en quin prengueren part els oradors Francesc Esgleas i Marcel Pérez.

Foren molt del gust dels concurrents al mateix i premiats amb nombrosos aplausos.

El dia 21 del passat, dia de l'Ascensió, se celebrà en el saló de ball del Casino una bonica vetllada, en quina la renombrada Orquestrina «Els Mendoza» de Figueres ens obsequià amb unes peces de concert i un escullit repertori de ballables.

Malgrat el temps no gaire propici, no deixà d'assolir l'èxit que es pensava.

El dia 28 de Maig, tingué lloc a Calonge, l'acte de cerimònia d'enllaç matrimonial entre els joves fills d'aquesta Na Maria Pou i En Guillem Gispert, resident aquest darrer a Barcelona. La celebració del mateix s'efectua en la capella de Sant Jordi i la festa de bodes a l'Hotel del mateix nom.

Desitgem grans ventures a la nova parella.

S'està treballant amb molta activitat a l'edifici de les noves Escoles i, amb vista la ràpida marxa de les obres i segons manifestacions de l'enginyer que les dirigeix, molt probable que a l'obertura de les classes escolars pel mes de Setembre vinent pugui ja inaugurar-se el nou edifici.

Millor que així sigui, ja que la necessitat exigeix la màxima promptitud.

Sembla que està completant-se pel Parlament de Catalunya la nova llei de funcionaris municipals. Així es podia solucionar definitivament el plet dels funcionaris municipals despedits per l'Ajuntament popular actual.

En el quilòmetre 4 de la carretera de Calonge a La Bisbal i a la sortida de la nostra vila, es desenvolupa

un sensible accident al topar un taxi amb una moto, muntada pel nostre veí Esteve Pericay, la seva esposa i una nena filla dels dos. Els tres resultaren amb ferides de consideració en particular la filla, qualificant-se de molt greu el seu estat. Els tres foren assistits en la farmàcia de Salvador Relat de primera urgència pel Doctor Morlius.

Celebraríem el seu prompte restabliment.

El nostre Ajuntament, en sessió darrera, acordà intercedir prop del Govern de la Generalitat a fi de què tingués a bé canviar el nom de Calonge de les Gabarres que ens ha tocat en sort, pel de Calonge de la Costa Brava, considerant no tenir res a veure amb les Gabarres per estar situats a molta distància nostra, com tampoc dintre el nostre terme municipal.

Segons hem vist darrerament, s'acaba de donar facilitats per presentar al Parlament Català el projecte de segregació patrocinat per una part dels veïns del nostre barrí de Sant Antoni, quin afer ja ens havia ocupat bastant en època passada.

A tal objecte, l'Ajuntament ha pres les mesures convenients per a posar en clar les coses i no s'interpretés diferentment la seva actitud relacionada amb el mateix.

Els dies 11, 12 i 13 del mes que ve, anem a celebrar la nostra Festa Major. Enguany, si el temps ens afavoreix, promet més lluïssor que l'any passat. «La Selvatana» i «La Lira» de Sant Celoni animaran la Plaça i els balls de les Societats. Cançonetistes de nom, actuaran al Casino i al Foment i el Cine Fontova ens té igualment preparades escullides sessions cinematogràfiques.

Per la nostra Redacció serà un jorn de joia, ja que tots els nostres esforços es veuran recompensats al celebrar el segon aniversari de la fundació de LA VEU DE CALONGE.

A la sortida del mateix que s'es-

caurà aquells dies, deu comprar-lo tothom que serà interessant.

L'agutzil suplent, encarregat de la neteja de la Casa Consistorial, ens prega que posem en coneixement de tots els que fan ús de la retreta municipal instal·lada en els «Valls» tinguin més cura de no embrutir-la, tal com està passant amb cert subjecte poc escrupulós, quin nom si pot esbrinar-se de continuar fent el mateix donarem a publicitat.

Sabem que l'Ajuntament té acordat que, al celebrar la festa de la inauguració de les noves Escoles, conjuntament celebrar el projectat homenatge a l'inspirat poeta cantor de la sardana i l'Empordà, En Ramon Masifern. A aital fi, hi ha ja encarregat a l'arquitecte Sr. Bosch, perquè fixi el lloc d'emplaçament de

l'artístic Ban, on hi ha gravada la poesia dedicada a Calonge i el bust del lloretjat poeta.

Amb motiu del Decret del Govern de la Generalitat, autoritzant al Conseller de Governació per presentar al Parlament Català un projecte de llei de segregació de Sant Antoni de Calonge, en alguns elements del barri va causar tanta alegria que varen fer un pregó convidant al poble a una audició de sardanes al Casino per celebrar el fet, segons ells, de la constitució del futur poble de Sant Antoni de Mar. No estem segurs de si és el poble tot de Sant Antoni de Calonge que ho desitja, no dubtant que això serà comprovat per mitjà del referèndum entre els qui hagin de deixar la mare.

casa Vives de 42'36 pessetes.—Anticipar l'import de les receptes de Jaume Dalmau.—Restar enterats dels falls de la Junta de Classificació.—Procedir a la composició de la Junta general del Repartiment d'utilitats.—Nomenar vocals en representació de l'Ajuntament en l'esmentada Junta, els Srs. Pere Caner, Martí Caner, Emili Bas i Joan Bartí. Nomenar als Consellers Srs. Joan Barceló en representació de la majoria i el Sr. Martí Agustí en representació de la minoria per a procedir al sorteig dels contribuents que han de formar part de la meritada Junta.—Interessar del Govern de la Generalitat vulgui acordar donar a Calonge la denominació de «Costa Brava».—Obrir un concurs per l'adquisició d'un motor electro-bomba de mig cavall com també les instal·lacions a fer a l'escorxador.—Encarregar a la Comissió de Serveis públics que porti a cap quant sigui necessari per la ràpida aprovació de l'expedient sobre construcció de l'Hospital.—Suprimir la Comissió d'Escorxador i que les activitats de la mateixa passin a la de Serveis públics, quedant aquesta constituïda pels Srs. Pere Caner, Joan Bartí i Joan Barceló.

Extraccions d'acords de l'Ajuntament

Sessió extraordinària del 30 d'abril.—S'acordà: L'adjudicació definitiva de la subhasta de les escoles a favor d'Ernest Sagrera.—Deixar en suspens la data d'inauguració del Ban regalat pel Sr. Masifern.—Acceptar tres de les quatre lletres tramesses per l'Advocat Sr. Enric Llonch referent a assumptes escolars i a Hospital.—Donar el més expressiu vot de gràcies als Srs. Vilaret i Monagut pels treballs portats a cap, per la consecució de la compra de l'ex-col·legi de Sant Martí.—Restar enterats de la lletra del Sr. Montagut de liquidar-se els drets reals per la quota de beneficència i instrucció els drets d'escriptura de compra de l'esmentat edifici.—Declarar pròfugs als minyons Fullana, Garcia, Ribas i Guinart.

Sessió ordinària del 6 de Maig.—S'acordà: Aprovar l'acta anterior.—Restar assabentats de la correspondència.—Nomenar aparellador per la construcció d'escoles al Sr. Josep Daunís de Palafrugell.—Fer complir el descans dominical.—Restar assabentats de l'arranjament del carrer d'en Jacint Verdguer.—Delegar al Secretari per acompanyar als minyons a l'acte de la revisió.—Deixar pendent de resolució l'emplaçament de l'Hospital.—Atorgar

dues centes pessetes als sol·licitants de cohets.—Adquirir dues plaques amb el nom del carrer «Catorze d'Abril».—Celebrar sessió extraordinària el 16 del corrent per a tractar sobre funcionaris.

Sessió extraordinària del 14 de Maig.—S'acordà: Aprovar l'acta anterior.—Donar compliment a l'Ordre del Ministeri d'Instrucció Pública i Belles Arts, referent a l'ensenyança donada per les ordres religioses.

Sessió extraordinària 16 Maig.—S'acordà: Aprovar l'acta anterior.—No acceptar la proposta referent a l'enclavació de l'Hospital presentada pels senyors Bou i Pagés.—Interessar de la superioritat vulgui personar-se ací per a concretar el terreny més apropiable per a construir hi Hospital.—Aplaçar la resolució dels funcionaris fins a sortir la Llei de quina es tracta de dies.

Sessió ordinària del 22 de Maig.—S'acordà: Aprovar l'acta anterior.—Restar assabentats de la correspondència, en particular de la quota a abonar a la Federació de Municipis Catalans.—Agrair l'ofertament dels Srs. Badia i Estelrich. Adherir-se al Congrés que tindrà lloc els dies 6 i 7 del corrent a Barcelona.—Aprovar la factura de la

Nota pregada a La Veu de Calonge

S'estan activant les gestions per a constituir a Barcelona el Casal de l'Empordà.

S'han rebut ja moltes adhesions i esperem rebren més encare de tots els comarcans residents a la ciutat. Tenim en projecte moltes iniciatives, per això necessitem tota l'ajuda possible. la tenim ja de la benemèrita Federació Comarcal de Catalunya i realitzem conjuntament una gran obra en profit de la nostra estimada terra.

Empordanesos no demoreu el vostre suport, envieu la vostra adhesió al Casal de les Comarques Catalanes, Passeig de Gràcia 35, a nom de la Comissió Organitzadora del Casal de l'Empordà.

**BRONQUITIS
PULMONS
LARINGE**

Els tindreu sempre
forts i sans prenent

**Pastillas
Juanola**

De plantes balsàmiques
No contenen narcòtic
Són inofensives
De molta eficàcia i econòmiques

De venta en totes les farmàcies

M. Morlius
METGE

Puigcerver, núm. 7 CALONGE

VISITES: DE 2 a 4

ELS DIJOUS, DE 6 a 7

Banco Urquijo Catalán

DOMICILIO SOCIAL: PELAYO, 42 = BARCELONA

Apartado 845 = Teléfono 16460

Dirección telegráfica y telefónica: CATURQUIJO. Almacenes en la Barceloneta

Operaciones bancarias de todas clases

AGENCIAS Y DELEGACIONES: Bañolas, La Bisbal, Calella,
Gerona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, Sant Feliu de Guíxols,
Sitges, Torelló, Vich y Vilanova y Geltrú.

CORRESPONSAL DEL BANCO DE ESPAÑA en Arenys de
Mar, Bañolas, La Bisbal, Mataró y Vilanova y Geltrú.

Hotel Ibérica del Padre

(Situat a pocs metres de la Rambla)

**Confort modern
Cuina selecta i
tracte familiar**

Preus de pensió de 9 a 11 ptes.

G. Nou de la Rambla 13 Tel. 18961

BARCELONA

H. Vilaseca de Casademont

Merceria i Novetats

P. República

CALONGE